

DE TOEKOMST
IS DICHTBIJ

Hugo Bouter

DE TOEKOMST
IS DICHTBIJ

*Zes meditaties over
de christelijke toekomstverwachting*

De toekomst is dichtbij

Copyright © H. Bouter

Deel 4 van de brochurereeks 'Bestudeert de Schriften'

Druk: Drukkerij Van der Perk B.V., Nieuw-Lekkerland

Eerste editie 2006

Boeken om de Bijbel, Gouda

Distributie: Johannes Multimedia, Postbus 31, 3940 AA Doorn

ISBN-10: 90-70926-49-0

ISBN-13: 978-90-70926-49-6

NUR 707

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'Zie, Ik maak alle dingen nieuw'.

Openbaring 21:5

INHOUD

1. DE TOEKOMST IS DICHTBIJ	9
- Ik kom spoedig	9
- De zegen van het Vrederijk.....	11
2. HET NIEUWE LIED KLINKT IN DE HEMEL EN OP DE AARDE	13
- Het lied van het Lam	13
- Het nieuwe lied is gebaseerd op het offer van Christus	14
- De zingende Heiland.....	18
- Het nieuwe lied in het boek Openbaring....	20
3. ZICHT OP HET NIEUWE JERUZALEM	25
- De tijden van de volken.....	25
- Daniël en zijn vrienden als voorbeelden voor ons	27
- Wie overwint	29
4. DE HEMEL GAAT OPEN	35
- Een nieuw begin	35
- Drie heilsfeiten	37
- Wij zien Jezus.....	39

5. DE HEER WERKEND VERWACHTEN.....	43
- Waken	43
- Werken	44
- Onze taak als rentmeesters	45
6. IK BEN DE BLINKENDE MORGENSTER.....	51
- De dag breekt aan.....	52
- De Morgenster en de Zon der gerechtigheid	53

DE TOEKOMST IS DICHTBIJ

Ik kom spoedig

De verwachting van de spoedige komst van Christus voor Zijn Gemeente, namelijk om haar op te nemen in Zijn heerlijkheid en vervolgens met haar in heerlijkheid te verschijnen, is kenmerkend voor het Nieuwe Testament. Hij komt niet als de *Rechter* voor Zijn bruidsgemeente, maar als de *Redder* voor de Zijnen. Hij zal ons redden van de komende toorn en ons bewaren voor het uur van de verzoeking, dat over het hele aardrijk zal komen (1 Tess. 1:10; Openb. 3:10).

Helaas is deze verwachting reeds in de eerste eeuwen van het christendom teloorgegaan, vooral na de derde eeuw toen het staatsgodsdienst werd. De kerk heeft zich als machtsinstituut op aarde gevestigd en heeft geredeneerd zoals de boze slaaf in de gelijkenis van Matteüs 24, door te denken of zelfs openlijk te zeggen: 'Mijn Heer vertoeft te komen!' In deze tijd, de tijd van Augustinus en anderen, ligt ook de oorsprong van de zg. vergeestelijkingstheorie, de 'geestelijk-Israël' gedachte, waarbij de kerk geacht werd de plaats en de voorrechten van het oude verbondsvolk op aarde in te

nemen. Toen verdween het licht van de hemelse hoop en brak er ook in veel andere opzichten een duistere tijd aan in de geschiedenis van de kerk. Het ging zoals tijdens de zeereis van Paulus in Handelingen 27: men luisterde niet naar Paulus' waarschuwingen en kwam in een storm terecht waarin men vele dagen zonder licht van boven stuurloos ronddreef. Er is pas herstel en uitzicht op redding als wij gaan luisteren naar Paulus' woorden, naar het geïnspireerde Woord van God.

Laten wij daarom instemmen met de roep van Geest en bruid: 'Kom, Heer Jezus' (Openb. 22). Laten wij Zijn verschijning liefhebben (2 Tim. 4:8). Laten wij leven in de dagelijkse verwachting van de zalige hoop en verschijning van de heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Jezus Christus (Tit. 2:13). Laten wij Gods Zoon van de hemel verwachten, die ons redt van de komende toorn, d.i. de toorn van God en van het Lam (die zich zal uiten in de oordelen die spoedig over de wereld zullen losbreken, 1 Tess. 1:10; Openb. 6:16,17). Laten wij ons gereed maken om tot Hem uit te gaan en Hem als Bruidegom te ontmoeten (Matt. 25:5vv.).

Is het niet duidelijk dat de Gemeente, over het algemeen gesproken, in slaap is gevallen en zulke aardgerichte verwachtingen heeft dat zij geen oog (meer) heeft voor de komende hemelse Bruidegom? Het is te vrezen dat vele christenen in slaap blijven, ondanks de tekenen der tijden, zoals:

- het herstel van Israël en de herleving van de overige naties in het Midden-Oosten: het uitlopen van de 'vijgenboom' en van alle bomen (Luc. 21:29vv.);
- de éénwording van Europa: het herstel van het Romeinse rijk (Dan. 2 en 7; Openb. 13 en 17);
- het verval in de christenheid: de doorwerking van ongeloof, bijbelkritiek en immoraliteit (2 Tess. 2; 2 Tim. 3; 2 Petr. 2 en 3; 1 Joh. 2; Jud.; Openb. 2 en 3);
- de toename van aardbevingen, oorlogen en rampen (Luc. 21).

De zegen van het Vrederijk

Na de zichtbare wederkomst van de Heer met al Zijn heiligen zal er echter een tijd van ongekende zegen aanbreken. Wat een dag zal dat zijn voor deze aarde! Dan zullen al Gods beloften in vervulling gaan, respectievelijk voor:

(1) Gods aardse volk, de (bekeerde) natie van de Joden, die samen met de tien stammen herenigd en onder het gezag van één Koning gesteld zullen worden (Ezech. 37).

(2) De Gemeente, die een hemelse oorsprong en bestemming heeft. Zij zal met Christus vanuit de hemel regeren tijdens het Vrederijk - als het Nieuwe Jeruzalem, de hemelse zetel van de Christus-

regering, die hemel en aarde als een soort 'Jakobs-ladder' zal verenigen (Openb. 21).

(3) De volken op aarde die, na de oordelen van de Grote Verdrukking, het Vrederijk binnengaan en sámen met het herstelde Israël zullen worden gezegend. De volken zullen wandelen in het licht van de wet die uit Sion zal uitgaan (Jes. 2:2-5).

De nacht is ver gevorderd en de dag is nabij. Laten wij daarom wandelen in het licht van de nieuwe dag die spoedig aanbreekt (vgl. Rom. 13:11-14). De hemel gaat open voor onze Heer en Heiland en het nieuwe lied - de jubelzang van de verlostten - zal weerklinken in de hemel en op de aarde!

HET NIEUWE LIED KLINKT IN DE HEMEL EN OP DE AARDE

'Hij gaf mij een nieuw lied in de mond'.

Psalm 40:4

Het lied van het Lam

Psalm 40 is een van de mooiste Messiaanse psalmen, omdat hij ons een beschrijving geeft van heel de weg van Christus en van de unieke waarde van Zijn offerdood. Wij vinden hier een terugblik op Zijn menswording (vs. 7-9), het getuigenis dat Hij heeft afgelegd te midden van het volk Israël (vs. 10-11), Zijn kruislijden vanwege onze zonden die Hij tot de Zijne maakte en 'Mijn ongerechtigheden' noemde (vs. 12-18), en het eindresultaat: Zijn opwekking uit de doden (vs. 1-6).

De dichter *begint* in deze psalm met dit laatste thema: Christus' verlossing uit de banden van de dood en de jubelzang van de bevrijding die hieruit voortvloeit. Vervolgens vinden wij een overzicht van de *weg* die tot dit heerlijke resultaat heeft geleid. Christus is de Eersteling uit de doden. Hij

heft met de Zijnen het loflied van de verlossing aan. God gaf Hem en ook ons een nieuw lied in de mond: het nieuwe lied dat tot in eeuwigheid zal weerklinken. Wij staan met Hem op een nieuwe bodem, de vaste grond van de opstanding. *Velen* zullen het zien en vrezen, en op de *HERE* vertrouwen (Ps. 40:4).

Hoewel wij nu met Hem staan 'op een rots' (Ps. 40:3), d.i. de grondslag van de opstanding, zullen wij nooit vergeten dat Zijn diepe vernedering tot in de dood van het kruis noodzakelijkerwijs hieraan voorafging. Hoewel wij Hem kennen als de Levende, komt Hij telkens weer in onze herinnering als Degene die ons liefhad tot het einde. Hij heeft Zichzelf vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de kruisdood. Tot in eeuwigheid zullen wij Hem zien en loven als het Lam dat geslacht is en dat ons heeft gekocht met de prijs van Zijn bloed (Openb. 1:5-6). Dit is het onderwerp van het lied van de hemel, het *nieuwe* lied (Openb. 5:9). Dit lied is typerend voor de *nieuwe* bedeling die is ingeluid door Christus' opstanding uit de doden.

Het nieuwe lied is gebaseerd op het offer van Christus

De nieuwe dingen die nu hun intrede hebben gedaan, zijn gegrond op het volmaakte offer van

Christus. Hij heeft de wet vervuld en Zijn werk vormt de vervulling van de offers die onder het oude verbond werden gebracht. De vier hoofdtypen van de offers worden hier genoemd: *slachtoffers* (of: *vredeoffers*) en *spijsoffers*, *brandoffers* en *zondoffers* (Ps. 40:7). In Hebrëeën 10:5-9 wordt hier naar verwezen.

De eerste twee offeranden waren zogenoemde 'maaltijdooffers', de laatste twee 'zoenoffers'. Bij de maaltijdooffers stond de Israëliet een deel van zijn voedsel af voor de HERE en voor de priesters. Het vredeoffer had daadwerkelijk het karakter van een gemeenschappelijke *maaltijd*, doordat zowel de HERE alsook de priester en de offeraar eraan deelnamen. Dit offer is een beeld van het offer van Christus als de grondslag van de vredige gemeenschap tussen God en Zijn verlore volk, en ook van onze *onderlinge* gemeenschap als kinderen van God. Onze gemeenschap is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus (1 Joh. 1:3).

Het spijsoffer was een ónbloedig offer en daarom is dit een beeld van het volmaakte, aan God toegewijde *leven* van Christus als Mens hier op aarde. Dit leven eindigde in Zijn offerdood; daarin vond Zijn toewijding jegens Zijn God en Vader haar hoogtepunt. Volgens de offerwetten van het Oude Testament werd een brandoffer nooit gebracht zónder een bijbehorend spijsoffer. Evenzo is de waarde van Christus' offerdood gegrond op Zijn

reine *mensheid*. Het was déze unieke Mens, die Zijn leven uitstortte in de dood; dat verleende aan Zijn sterven een bijzondere glans.

De beide zoenoffers, brandoffers en zondoffers, waren offeranden ter *verzoening*, resp. van de *persoon* en van de *zonden* van de offeraar. Het brandoffer-aspect van het werk van Christus staat in psalm 40 op de voorgrond. Het brandoffer werd in zijn geheel aan God geofferd op het altaar, en de liefelijke reuk ervan steeg op voor Gods aangezicht. Dit offer is een beeld van Christus als Dege-
ne die Zichzelf op het kruis geheel en al aan God heeft geofferd tot een welriekende reuk (Ef. 5:2; Hebr. 9:14). Hij kwam met het uitgesproken doel om de wil van God te doen. Hij wilde God verheerlijken op de plaats waar de mens door zijn zonde God had onteerd. Daartoe offerde Hij Zichzelf vrijwillig en volkomen: 'Ik heb lust om Uw wil te doen, Mijn God' (Ps. 40:9; Hebr. 10:7). Deze zijde van het werk van Christus, dus het brandoffer-aspect, vinden wij ook in het evangelie naar Johannes. Het gebod van de Vader hield in dat Hij Zijn leven moest afleggen, maar Hij had ook *macht* om dat te doen en het daarna weer te nemen (Joh. 10:17-18). Zo heeft Christus Gods wil volbracht, de Vader verheerlijkt op de aarde en het werk voleindigd dat Hij Hem te doen had gegeven (Joh. 13:31; 17:4; 19:30).

Het zondoffer-aspect van het werk van Christus wordt in psalm 40 wel genoemd (vs. 7, 13), maar dit is toch meer het onderwerp van psalm 22. Daar zien wij het lijden van de Godverlatenheid, dat over Christus kwam in de drie uren van duisternis. Toen werd Hij de Zondendrager en moest God Zijn heilig aangezicht voor Hem verbergen (Ps. 22:2,4). God legde Hem in het stof van de dood (Ps. 22:16). Christus werd voor ons tot zonde gemaakt, en Hij smaakte de dood van de zondaar. Gods heilige toorn ten opzichte van de zonde werd in de offerwetten symbolisch aangeduid door het voorschrift dat de zondoffers waarvan het bloed in het heiligdom werd gebracht, geheel en al verbrand moesten worden *buiten de legerplaats*. Zo heeft Christus geleden in de absolute eenzaamheid, in het vuur van het gericht.

Psalm 22 noemt echter niet alleen het lijden van de kant van God, maar ook heel uitvoerig het lijden dat Christus onderging van de kant van de mensen, die Hem als honden en als een bende boosdoeners omsingelden. In vers 22 vindt de grote wending plaats, wanneer Hij in de opstanding het antwoord van God ontvangt op al Zijn lijden. Het tweede hoofddeel van de psalm beschrijft daarna de heerlijke resultaten die voortvloeien uit het verlossingswerk (Ps. 22:23-32). Wij zien de rijke zegen voor (a) de Gemeente, (b) voor het volk Israël en (c) voor de volken in het Vrederijk.

De zingende Heiland

Christus heft nu te midden van Zijn verlostten, die Hij Zijn broeders noemt, het loflied van de verlossing aan. Hij verkondigt de Vadersnaam aan Zijn broeders. Dat is het bijzondere voorrecht van de Gemeente, die in de tijd van Christus' verwerping bijeenvergaderd wordt uit de Joden en uit de volken (Ps. 22:23; Joh. 20:17; Hebr. 2:12). Dit verbindt psalm 22 heel duidelijk met het nieuwe lied van psalm 40:4.

Na Zijn opstanding bezingt Christus Gods lof te midden van de verlostten. Hij noemt ons Zijn broeders, en de Vader noemt ons Zijn kinderen. Wij zijn op grond van Zijn volbrachte werk kinderen van God geworden. Christus is verhoord uit Zijn lijden en daarom kan Hij het danklied aanheffen jegens Zijn God en Vader. God heeft Hem geantwoord en Hem verlost uit de banden van de dood. En wij die Hem kennen, mogen met Hem instemmen en Hem de woorden van het *nieuwe* lied nazeggen. Hij is gestorven voor onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardiging. Wij zijn voorgoed met Hem verbonden en door Hem ontrukkt aan de macht van zonde, dood en Satan. Wij staan op een geheel *nieuwe* grondslag voor Gods aangezicht. Daarom kunnen wij zingen over het grote heil dat ons ten deel is gevallen - zoals eertijds Israël aan de overkant van de Rode Zee de jubelzang van de bevrijding zong met Mozes, die het lied aanhief.

In het christendom hebben wij te maken met deze *nieuwe* dingen, en het *nieuwe* lied brengt dit op een bijzondere wijze tot uitdrukking. Het accentueert namelijk de vreugde en de blijdschap die met deze nieuwe dingen gepaard gaan en die in het hart van de gelovige vanzelf een loflied doen opwellen. Zouden wij onze God en Vader niet dankzeggen voor de wonderbare dingen die Hij tot stand heeft gebracht door het werk van Zijn Zoon? Wanneer reeds de eerste schepping een loflied tevoorschijn riep, zodat al de zonen Gods jubelden (Job 38:4-7), zou dan de *nieuwe* schepping, waarvan wij de eerste vruchten zijn, geen dank en aanbidding teweegbrengen in ons hart? Wij leven in een *nieuwe* bedeling en genieten de zegeningen van het *nieuwe* verbond, dat bezegeld is met het bloed van Christus (1 Kor. 11:25; 2 Kor. 3:6). In Christus zijn wij ook een *nieuwe* schepping. Het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles *nieuw* geworden (2 Kor. 5:17; vgl. Openb. 21:4-5). Wij zijn Gods maaksel, geschapen in Christus Jezus (Ef. 2:10). Daarom is er in het Nieuwe Testament sprake van een *nieuw* type mens: 'één nieuwe mens', 'de nieuwe mens' (Ef. 2:15; 4:24; Kol. 3:9).

Er is nu een *nieuwe* mens naar het voorbeeld van Christus. De nieuwe mens is in overeenstemming met God geschapen in ware gerechtigheid en heiligheid. De nieuwe mens vertoont méér dan Adam het beeld en de gelijkenis van zijn Schepper. Wij zijn immers verbonden met de *opgestane* Heer,

die als de laatste Adam het Hoofd is van een *nieuwe* familie. Christus heeft *nieuw* leven, leven dat afkomstig is van de overzijde van dood en graf, aan het licht gebracht. Door Zijn Geest heeft Hij dit ook geschonken aan de Zijnen, evenals Hij het na Zijn opstanding in de discipelen blies.

Zo kunnen wij wandelen in *nieuwheid* van leven, dienen wij God in *nieuwheid* van de geest en niet in oudheid van de letter (Rom. 6:4; 7:6). Onze Heer heeft ons ook een *nieuw* gebod gegeven (Joh. 13:34; 1 Joh. 2:8). Een *nieuwe* naam zal ons nog worden geschonken (Openb. 2:17; 3:12). Het *nieuwe* Jeruzalem, de woonplaats van God en van het Lam, zal onze woonplaats zijn (Openb. 21:2). Deze heilige stad is verbonden met de *nieuwe* hemel en de *nieuwe* aarde (2 Petr. 3:13; Openb. 21:1).

Zoals gezegd geeft het *nieuwe* lied op bijzondere wijze uitdrukking aan deze *nieuwe* dingen, die wij door het geloof reeds mogen kennen en die straks bij de wederkomst van Christus in heerlijkheid zullen worden gezien.

Het nieuwe lied in het boek Openbaring

De uitdrukking 'een *nieuw* lied' vinden wij in het Nieuwe Testament alleen in het laatste bijbelboek (Openb. 5:9; 14:3). In Openbaring 5 gaat het om de lofzang van de vierentwintig oudsten in de hemel.

Zij vertegenwoordigen op symbolische wijze de verheerlijkte heiligen, die zich in de hemel bevinden na de opname van de Gemeente. Zij zingen niet alleen over hun *eigen* verlossing door het bloed van het Lam (vgl. Openb. 1:5-6). Het onderwerp van hun lied is veeleer de verlossing van *anderen* door het kostbare bloed van het Lam: gelovigen uit Israël en uit alle volken van de aarde. Christus is geslacht en Hij heeft voor God gekocht met Zijn bloed uit *elk* geslacht en taal en volk en natie; en Hij heeft hen voor onze God gemaakt tot een koninkrijk en tot priesters. Bovendien bezingen de vierentwintig oudsten de waardigheid van het Lam Zelf om orde op zaken te stellen op aarde door middel van de gerichten die Hij uitoefent.

Het zal een veelbewogen tijd zijn wanneer de oordelen van Openbaring 6-18 over de aarde komen, maar de Gemeente omringt in hemelse rust de troon van het Lam en knielt in aanbidding voor Hem neer. In haar eredienst heft zij het *nieuwe* lied aan, in het besef dat alle dingen *nieuw* zullen worden gemaakt door Hem die op de troon zit. Zij is zich ervan bewust dat God ook in die turbulente tijd een volk zal bijeenvergaderen, een menigte van verlost en uit Israël én uit de volken, en wel door de prediking van het evangelie van het komende Koninkrijk. Het is goed niet alleen aan onze belangen te denken, maar tevens aan die van andere families van verlost en aan die van de Verlosser Zelf. Dat wordt duidelijk geïllustreerd

door de inhoud van dit *nieuwe* lied van de vierentwintig oudsten.

In Openbaring 14 wordt het *nieuwe* lied door andere zangers gezongen, want wij lezen daar dat het wordt gezongen vóór de troon en vóór de oudsten. Het is alsof het *nieuwe* lied dat eerst gezongen was door de oudsten, weerklank vindt bij anderen. De tonen ervan worden overgenomen door *andere* heiligen, waarbij wij voornamelijk aan Joodse martelaren zullen moeten denken, alsmede aan hun broeders op aarde die de Grote Verdrukking overleven (vgl. Openb. 15:2-3). Dit lied weerklinkt dus zowel in de hemel als op de aarde: vóór de troon wordt het gezongen door zangers die hun getuigenis met hun leven moesten betalen, en op aarde wordt het geleerd door hun broeders die met het Lam op de berg Sion staan.

Dit brengt ons weer terug bij het uitgangspunt, het *nieuwe* lied zoals wij dat vinden in psalm 40:4 en ook in andere psalmen (Ps. 33:3; 96:1; 98:1; 144:9; 149:1). Het gaat hier immers in de eerste plaats om het loflied zoals het zal worden gezongen door het overblijfsel van Israël bij het begin van het Vrederijk. De verschijning van de Messias zal alles anders maken voor Zijn volk en een totaal *nieuw* tijdperk van zegen inluiden. *Nieuwe* dingen zullen uitspruiten, en een *nieuw* lied zal de HERE worden toegezongen (Jes. 42:9-10). Het zal weerklinken tot de einden der aarde.

Gerechtigheid, vrede en blijdschap zijn de kenmerken van het komende Koninkrijk (vgl. Rom. 14:17). In geestelijke zin mogen wij de voorrechten van het Vrederijk nu reeds genieten. De Gemeente heeft een specifiek hemels deel. Wij mogen nu al met de opgestane Heer vol blijdschap het *nieuwe* lied aanheffen. Straks zal het alom weerklank vinden op aarde. Maar wij zijn de eersten van de 'velen' die mogen instemmen met het loflied dat Christus Zelf ons leert zingen (Ps. 40:4). Zouden wij, die de waarde van Zijn Persoon en van Zijn werk hebben leren kennen, kunnen zwijgen? Zouden wij de grootheid van onze Redder en van Zijn offer niet bezingen in onze liederen van lof en dank? Het is de Geest van Christus Zelf, die met onze geest getuigt dat wij kinderen van God zijn geworden door Zijn volbrachte werk. Als wij kinderen van God zijn, zijn wij ook *aanbidders* die de Vader aanbidden in geest en in waarheid. De Vader noemt ons *Zijn kinderen*, en de Zoon noemt ons *Zijn broeders*. Hoe rijk zijn wij gezegend! Te midden van dit gezelschap rijst het loflied tot eer van God en van het Lam, het *nieuwe* lied dat tot in eeuwigheid zal weerklinken en waarvan de echo in hemel en op aarde zal worden gehoord!

*Zingt, zingt een nieuw gezang de Here,
die grote God, die wond'ren deed.*

ZICHT OP HET NIEUWE JERUZALEM

*'Nu had hij in zijn bovenvertrek open vensters
aan de kant van Jeruzalem; en driemaal daags boog hij
zich neer op zijn knieën en bad en loofde zijn God'.*

Daniël 6:11

De tijden van de volken

Daniël leefde als balling in Babel, ver van Jeruzalem, de stad van de God van zijn voorouders. Er had een grote wending plaatsgehad in de geschiedenis van Gods volk na de val van Jeruzalem en haar verovering door Nebukadnessar, de koning van Babel. Jeruzalem, de uitverkoren stad, was niet langer de zetel van Gods regering op aarde. Het volk Israël was Lo-Ammi geworden, d.i. 'Niet-Mijn-volk'. God kon het niet langer erkennen als de natie waarmee Hij was verbonden, en te midden waarvan Hij Zijn rechtvaardige regering op aarde uitoefende.

In het boek Daniël vinden wij God als de *God van de hemel*, omdat Hij Zich om zo te zeggen van Zijn troon op aarde had teruggetrokken in de hemel. Hij had het bestuur in de handen van een nieuwe heerser gelegd, Nebukadnessar, die absolute heerschappij uitoefende over mens en dier (Dan. 2:37-38). God had Zijn eigen volk en stad in de handen van deze wereldheerser gegeven (Dan. 1:1-2), en daarmee een geheel nieuw tijdperk ingeluid, nl. dat van de 'tijden van de volken' (Luc. 21:24). Deze periode waarin niet Israël maar *de volken* prominent zijn, duurt voort tot de wederkomst van Christus en de vestiging van Zijn rijk. Na afloop van de geschiedenis van de wereldrijken zal de God des hemels een eeuwig Koninkrijk oprichten, het Koninkrijk van de Zoon des mensen (Dan. 2:44-45; 7:13-14). Dan zal Israël weer worden hersteld als Gods volk en zal Jeruzalem opnieuw het centrum van de wereldheerschappij zijn. Wij kunnen een lijn trekken van Adam, de eerste machthebber op aarde (Gen. 1:28), via David en Salomo die zetelden op de troon des Heren te Jeruzalem (1 Kron. 29:23), naar Christus, de ware Vrededorst aan Wie alle dingen in hemel en op aarde zullen worden onderworpen (Ps. 8:7; 1 Kor. 15:24-27). De Christusregering zal een einde maken aan de heerschappij van de volken, die evenzeer hebben gefaald als Israël en de ware God ook de rug hebben toegekeerd. Christus, de Steen van Daniël 2 en de Mensenzoon van Daniël 7, is het *tegenbeeld* van Nebukadnessar, het hoofd van de

volken, die het morele recht op de wereldheerschappij al gauw verbeurde. Als Zijn rijk komt, dan verschijnen eindelijk gerechtigheid en vrede.

Daniël en zijn vrienden als voorbeelden voor ons

Het boek Daniël is echter niet alleen belangwekkend doordat het ons het verloop van de wereldgeschiedenis tekent. In samenhang met, en ook vaak in contrast tot de geschiedenis van de wereldrijken toont het ons de lotgevallen van het *overblijfsel* van Gods volk, dat hier wordt voorgesteld in de persoon van Daniël zelf en zijn drie vrienden. Dat maakt dit boek zo interessant, omdat wij in deze getrouwe rest van het volk ook een beeld kunnen zien van een bijbelgetrouwe rest te midden van een falende christenheid.

Het boek Daniël bevat dan ook vele actuele lessen voor onszélf. Het is immers nu de tijd dat het oordeel begint bij het huis van God (1 Petr. 4:17). Zoals destijds het ontrouwe Israël werd terzijdegesteld, zo staat het oordeel over het huidige getuigenis van God op aarde voor de deur. Wij leven in een ernstige tijd, waarin God zoekt naar een overblijfsel dat vasthoudt aan Zijn Woord, een overblijfsel dat gehecht is aan de plaats waar God Zijn Naam heeft doen wonen (vgl. Openb. 3:8). Zoals Jeruzalem, de stad van de grote Koning,

steeds een belangrijke rol bleef spelen in het leven van Daniël, zo dienen wij grote waarde te hechten aan het hémelse Jeruzalem, d.i. de Gemeente van de levende God als de draagster van goddelijk licht hier op aarde (Matt. 5:14; 1 Tim. 3:15; Hebr. 12:22; Openb. 21:9vv.).

Daniël had open vensters aan de kant van, of in de richting van de stad Jeruzalem. Als hij bad (hij deed dat driemaal per dag), dan was zijn oog gericht op de stad van zijn voorouders. Zijn hart was op de plaats waar God eens Zijn Naam had doen wonen, de stad van God, die nu veranderd was in een puinhoop. In Daniël 9 zien wij dat hij in zijn gebeden heeft gepleit voor de heilige stad, en daarbij rekening heeft gehouden met het profetische Woord (Dan. 9:2). Daarom verkreeg hij ook inzicht in het toekomstige herstel van Jeruzalem, zoals wij zien in de bekende profetie over de zeventig jaarweken (Dan. 9:24-27).

Welnu, dit is precies wat onze houding zou moeten zijn ten aanzien van de Gemeente als de huidige woonplaats van God in de Geest. Denken wij aan haar welzijn? Gaan haar belangen ons ter harte? Hebben wij ons oog gericht op de Gemeente zoals die is naar Gods gedachten, en dat ondanks al het menselijk falen waardoor zoveel mooie dingen in puinhopen zijn veranderd? Als dat zo is, en als wij evenals Daniël pleiten voor de stad en voor het volk van God, dan zal God ons

ook een prachtig vergezicht geven ten aanzien van de toekomst van Zijn stad. Dan mogen wij met het oog van het geloof uitzien naar het nieuwe, hemelse Jeruzalem, dat straks in stralende schoonheid zal neerdalen van God uit de hemel. Het profetische Woord is ook nu nog zeker en vast (2 Petr. 1:19). Gods plannen falen niet en Zijn besluiten ten aanzien van de Gemeente, die zo nauw verbonden is met Hemzelf en met de Zoon van Zijn liefde, zullen op glorieuze wijze in vervulling gaan. Het geloof mag daarop bouwen, het heeft 'open vensters' in de richting van de heilige hemelstad.

Wie overwint

Ondertussen zullen wij ernaar streven om in elk opzicht vast te houden aan Gods Woord. Het zal onze wens zijn te midden van alle verval en afval van het geloof te horen bij de overwinnaars, die luisteren naar wat de Geest zegt tot de gemeenten. Wij zullen de kenmerken tentoonspreiden van een trouw overblijfsel, dat de waarheid van de Gemeente als de tempel en de stad van God, de bruid en het lichaam van Christus, zal trachten te verwerklijken. In Daniël zien wij iemand die te midden van een godvijandige omgeving inzicht ontving in Gods gedachten. Wij leven ook als vreemdelingen in een wereld waar afgodendienst hoogtij viert. Wij zijn omringd door een christelijk Babylon, waar de dienst van God vermengd wordt

met die van de afgoden (vgl. Dan. 5:3-4). Toch mogen wij Gods gedachten kennen, zowel ten aanzien van de toekomst van de wereld als van de christenheid. In de brieven van het Nieuwe Testament en in de Openbaring worden ons de dingen onthuld die spoedig moeten gebeuren.

Deze kennis van Gods Woord, het verstaan van Zijn gedachten, is een belangrijk middel om bestand te zijn tegen de negatieve invloeden van onze omgeving. Daardoor zullen wij ons als 'verstandigen' kunnen gedragen; men zal erkennen dat de Geest van God in ons woont en dat verlichting, verstand en wijsheid in ons gevonden worden (vgl. Dan. 5:14; 11:33). De bewaring en de innerlijke verlichting van het overblijfsel van Gods volk te midden van een afgodische omgeving is een belangrijk onderwerp in het boek Daniël. De naam van deze profeet betekent: 'God is Rechter'. God neemt het op voor Zijn volk en verschaft het recht. Hij draagt het door de moeilijkheden heen en schenkt het de hulp van Zijn Geest.

In *Daniël 1* zien wij de beslistheid van Daniël en zijn vrienden om zich niet te verontreinigen met de spijs en drank van de koning, die was gewijd aan de afgoden. God beloonde hun trouw en zegende hen naar lichaam en ziel. Hun wijsheid en kennis bleek die van alle anderen aan het hof ver te overtreffen.

Daniël 2 tekent de wereldrijken in de vorm van een groot beeld met de gedaante van een mens. Nebukadnessar en zijn rijk worden voorgesteld door het gouden hoofd. Dit indrukwekkende statenbeeld met de figuur van een mens laat de wereldmachten zien in hun betrekking tot God en in hun verantwoordelijkheid ten opzichte van Hem; de mens is immers een verantwoordelijk schepsel. God Zelf had Nebukadnessar alle macht geschonken en Hij kon hem hiervoor ook ter verantwoording roepen (Dan. 2:37-38).

In *Daniël 3* zien wij dat Nebukadnessar zélf een gouden beeld maakte om zijn macht te consolideren en zijn onderdanen ook in godsdienstig opzicht aan zich te binden. Hij misbruikte dus de macht die God hem had geschonken en viel ten prooi aan de afgodendienst. Hij keerde de ware God de rug toe en maakte zelf een god, voor wie al zijn onderdanen moesten knielen. In Daniël 2 werden Daniël en zijn metgezellen bewaard doordat God de profeet inzicht gaf in de loop van de wereldgeschiedenis. In Daniël 3 werden de vrienden van Daniël door Gods macht verlost uit de brandende oven. Hun beslistheid om *niet* te buigen voor enige afgod werd ernstig op de proef gesteld, maar God hielp hen en gaf uitredding. De Zoon van God was met hen en Hij verbrak hun boeien: 'In al hun benauwdheid was ook Hij benauwd, en de Engel Zijns aangezichts heeft hen gered' (Jes. 63:9).

Daniël 4 heeft betrekking op Nebukadnessar zelf, zijn hoogmoed en daaropvolgende waanzin, maar ook zijn uiteindelijke erkenning van de Allerhoogste. De mens die zich van God afwendt, wordt gelijk aan een dier dat niet in een redelijke betrekking tot God staat. In dit hoofdstuk treedt Daniël op als raadgever van de koning en roept hij hem op tot bekering (Dan. 4:27).

In *Daniël 5* is het optreden van de profeet strenger en kondigt hij zonder meer het oordeel aan. De vorm van ongerechtigheid die wij in dit hoofdstuk vinden, is *ernstiger* dan die van Daniël 4. Daar was het menselijke hoogmoed, menselijke zelfverheffing die met God geen rekening hield. Hier wordt Gods heilige naam gesmaad, doordat het gouden en zilveren gerei uit de tempel wordt misbruikt om de afgoden te vereren (Dan. 5:2-4).

Daniël 6 tekent het absolute dieptepunt van deze ontwikkeling, want hier wordt alle godsdienst afgeschaft en vervangen door de verering *van een mens*. Het bevel werd uitgevaardigd dat men niemand meer mocht aanroepen behalve de koning (Dan. 6:8). Daniël volhardde echter in de dienst van de ware en levende God; men vond hem bidende en smekende tot zijn God.

Wat een contrast was er tussen deze man, die zich bewust was van zijn volkomen *afhankelijkheid* van God, met al de ongerechtigheid die hem omringde:

- het kwaad van de mens die een afgodsbeeld voor zichzelf oprichtte (Dan. 3);
- en van de mens die *zichzelf* verheerlijkte (Dan. 4);
- de boosheid van de mens die de dienst van de ware God vermengde met die van de afgoden en *Hem* daardoor verachtte (Dan. 5);
- en van de mens die *zichzelf* tenslotte openlijk in de plaats van *God* stelde (Dan. 6).

Maar de trouwe bidder werd uit de leeuwenkuil verlost, want God eert degenen die Hem eren (1 Sam. 2:30). Laten wij dit voorbeeld van Daniël en zijn vrienden ter harte nemen, zodat wij ons bewust zijn van onze afhankelijkheid van God en onze 'vensters' naar boven toe open blijven; en dat in een wereld die nog steeds het stempel draagt van de ongerechtigheid en afgoderij die het boek Daniël zo treffend schetst, die spoedig haar definitieve dieptepunt zal bereiken in het grote Babylon en het machtsgebied van het beest uit Openbaring 13 en 17.

DE HEMEL GAAT OPEN

'Nadat Jezus nu was gedoopt, steeg Hij terstond op uit het water; en zie, de hemelen werden Hem geopend, en Hij zag de Geest van God neerdalen als een duif en op Zich komen; en zie, een stem uit de hemelen zei: Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen heb gevonden'.

Matteüs 3:16-17

Een nieuw begin

Dit is de eerste van een reeks van plaatsen in het Nieuwe Testament, waar sprake is van een *geopende* hemel. Voor Wie gaat de hemel hier open? Voor de Zoon van de Vader, die altijd al het welbehagen van de hemel was geweest. Hij was Mens geworden. Hij was uit de hemel neergedaald op aarde. De hemel opende zich hier boven Hem om duidelijk te maken dat Hij nog steeds het welbehagen van de hemel was, ook in Zijn vernedering op aarde. De Heer had Zichzelf door middel van de doop gevoegd bij het berouwvolle overblijfsel van Israël. Was Hij één van hen? Alle ánderen waren zondaars, maar in Hem kon de hemel niets dan volkomenheid, heiligheid en gerechtigheid ont-

dekken. Daarom daalde de Geest van God in de gedaante van een duif op Hem neer; en de Vader sprak de woorden: 'Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen heb gevonden'. Zo was het aan het begin van Zijn openbare optreden en zo blééf het ook. Deze woorden worden nog een keer herhaald op de berg van de verheerlijking, toen de Heer bijna aan het einde was gekomen van Zijn dienstwerk (Matt. 17:5).

De doop van de Heer Jezus is een prachtig tafereel, waarbij de Vader, de Zoon en de Heilige Geest waren betrokken. Wij zien hier hoe de goddelijke Drie-eenheid Zich manifesteerde: (1) de Zoon in Zijn vernedering op aarde, (2) de Vader die niet kon zwijgen en die de hemel boven Hem opende, en (3) de Heilige Geest die op deze reine en unieke Mens neerdaalde om Hem toe te rusten voor Zijn levenswerk! Het was een geheel nieuw begin in de geschiedenis van de mensheid, waarbij de hemel ten nauwste betrokken was bij wat er op aarde gebeurde. De Zoon was gekomen als Getuige van de hemelse dingen (Joh. 3:11-13). Hij kwam om de Vader hier op aarde te verklaren (Joh. 1:18). Bij de doop van Jezus drukte de Vader Zijn zegel op Hem.

Maar helaas, de wereld heeft Hem niet gekend en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen (Joh. 1:10-11). De Heer is verworpen en Hij is uiteindelijk aan het kruis genageld. Hij is verhoogd van de

aarde, en de hemel heeft Hem opgenomen tot op de tijd van de herstelling van alle dingen (zoals het wordt uitgedrukt in Hand. 3:21). Op de Pinksterdag is echter de Heilige Geest uitgestort op aarde en is de Gemeente geboren. De verheerlijkte Heer in de hemel heeft de Geest gezonden om de bruidsgemeente bijeen te vergaderen en haar toe te bereiden voor de hemel.

Drie heilsfeiten

Onze positie als volgelingen van Christus wordt nu bepaald door deze drie heilsfeiten, waarvan alleen het laatste nog toekomstig is:

(1) Christus is opgenomen *in de hemel* nadat Hij de Vader hier op aarde had verheerlijkt in Zijn leven en sterven en het verlossingswerk op het kruis had volbracht. Hij is verhoogd na Zijn diepe vernedering, nadat Hij was neergedaald in dood en graf (vgl. Ef. 4:9).

(2) De Geest is neergedaald *uit de hemel* om op grond van het volbrachte werk van Christus woning te maken in de Gemeente en haar toe te bereiden voor de heerlijkheid. De Gemeente zal worden ingevoerd in het Vaderhuis. De Heilige Geest is het onderpand van het volle heil dat ons ten deel zal vallen bij Christus' wederkomst.

(3) Christus komt terug *uit de hemel*, allereerst om de Gemeente op te nemen en vervolgens om met haar te verschijnen in heerlijkheid en met de heiligen te regeren tijdens het Vrederijk. Hij vestigt dan de heerschappij van de hemel op de aarde, die Hem eens heeft uitgeworpen.

De positie van de discipelen van Christus droeg na de hemelvaart dus een totaal *nieuw* karakter. Zij hadden te maken met een Heer in de hemel, die gekroond was met heerlijkheid en eer. Met het oog van het geloof zagen zij Hem daar en zij verwachtten Hem ook uit de hemelen. Ondertussen was de Heilige Geest neergedaald uit de hemel, en Hij richtte hun blik op de verheerlijkte Heer. De Heilige Geest die in ons woont - want deze dingen gelden voor allen die het eigendom van Christus zijn - verbindt ons met Christus en doet ons vol verlangen uitzien naar Zijn wederkomst. Door het geloof richten wij het oog op Jezus (Hebr. 12:1-3). Het is de kracht van de Heilige Geest, die dit bewerkt in de gelovigen. Christus is nu met heerlijkheid en eer gekroond. Hij is gaan zitten aan de rechterzijde van de troon der Majesteit in de hemelen.

Als christenen hebben wij dus niet alleen een *Vader*, maar ook een *Heer* in de hemelen. Het is de Mens Jezus Christus, die gezeten is aan Gods rechterhand. Daarom leven wij onder een *open* hemel, zoals wij o.a. zien in het boek Handelingen.

Reeds in het eerste hoofdstuk van dat boek wordt de nieuwe positie van de discipelen duidelijk aan-gegeven:

- (1) zij keken naar de Heer en zagen hoe Hij werd opgenomen in de hemel;
- (2) zij zouden niet vele dagen daarna worden gedoopt met de Heilige Geest;
- (3) en zij kregen ook te horen dat de Heer die van hen was opgenomen naar de hemel op dezelfde wijze zou terugkomen. Dan zullen Zijn voeten weer staan op de Olijfberg (Zach. 14:4).

Wij zien Jezus

In Handelingen 7 wordt dit nader uitgewerkt: Stefanus keek door de kracht van de Heilige Geest in een geopende hemel en hij zag daar de heerlijkheid van God, en de Zoon des mensen, staande aan Gods rechterhand (Hand. 7:55-56). Dit principe is ook op ons van toepassing, want 'wij zien Jezus (...) met heerlijkheid en eer gekroond' (Hebr. 2:9). Wij zien Hem door het geloof, de Heilige Geest richt ons oog op Hem. Verder blijkt hier dat, zolang de Heer vertoeft te komen, de ontslapen heiligen met Hem verenigd worden in de heerlijkheid ('Heer Jezus, ontvang mijn geest', Hand. 7:59). Zij zijn met Christus in het paradijs tot het ogenblik van de opstanding.

In Handelingen 9 zien wij vervolgens, hoe de apostel Paulus de verheerlijkte Heer leerde kennen en vanuit de hemel werd geroepen voor zijn bijzondere taak. Zijn opdracht was te getuigen van de Heer in de hemel, die hij op zo'n unieke wijze had leren kennen, en van de hemelse roeping van de Gemeente, die één is met haar Hoofd in de hemel. Paulus' bekering drukte een belangrijk stempel op zijn leven en zijn bediening. In de brieven van de apostel valt dan ook het volle licht op deze dingen. Hij leefde voortaan in nauwe relatie met zijn hemelse Heer en hij had slechts één doel: Hém te kennen in de heerlijkheid en aan Hém gelijkvormig te worden (Fil. 3).

De hemel ging voor Christus open, maar de hemel gaat ook voor óns open. Dat is een geweldig voorrecht, dat wij niet aan onszelf maar aan Hem te danken hebben. Als de hemel voor ons opengaat, dan wordt de aandacht niet op onszelf gericht. Wij zien *de Heer*, die de hemel voor ons is binnengegaan en de weg voor ons heeft geopend. Dat blijkt reeds uit de geschiedenis van Stefanus, die zijn oog richtte op de Zoon des mensen in de geopende hemel.

De Heer had Zelf reeds tegen één van de eerste discipelen gezegd, nl. Natanaël, toen deze Hem erkende als de Zoon van God en de Koning van Israël: 'Je zult grotere dingen zien dan deze (...) je zult [van nu aan] de hemel geopend zien en

de engelen van God opstijgen en neerdalen op de Zoon des mensen' (Joh. 1:52). Onze ogen zijn nu gericht op de *verhoogde* Mensenzoon, zoals wordt bevestigd in de brieven van het Nieuwe Testament. De blik van de engelen, ja, de blik van de hemel is gericht op de Zoon des mensen. De woorden 'van nu aan' komen niet in alle handschriften voor. Zeker is het zo, dat de engelen de Zoon des mensen tijdens Zijn leven op aarde hebben gediend; maar de discipelen hebben dat in de meeste gevallen niet gezien. Hoewel wij nu door het geloof in de geopende hemel mogen kijken, doelt de Heer hier waarschijnlijk op de tijd van Zijn wederkomst en Zijn regering als de Zoon des mensen over de hele aarde (dat gaat verder dan Zijn heerschappij als Koning over Sion). De ladder die Jakob zag in zijn droom (Gen. 28), zal dan werkelijkheid zijn. Er zal harmonie zijn tussen hemel en aarde, een vaste verbinding voor aller oog, en de engelen zullen Hem dienen.

Johannes op Patmos keek ook in de geopende hemel en hij was getuige van toekomstige dingen (Openb. 4:1vv.). Deze toekomstige gebeurtenissen bereiken hun hoogtepunt wanneer Christus terugkeert uit de hemel: 'En ik zag de hemel geopend, en zie, een wit paard, en Hij die daarop zit, (heet) Getrouw en Waarachtig, en Hij oordeelt en voert oorlog in gerechtigheid' (Openb. 19:11). De hemel opent zich dan opnieuw voor Christus om Hem naar de aarde te zenden (nu niet in vernedering,

maar in heerlijkheid en majesteit). Hij is de Koning der koningen en de Heer der heren. Gelukkig zijn zij die met Hem zijn verbonden en die Hem volgen op Zijn triomftocht!

Wij verwachten Hem nu echter eerst uit de hemelen als Degene die ons redt van de komende toorn, de oordelen van de eindtijd (1 Tess. 1:10). Hij zal ons invoeren in Zijn heerlijkheid, en zo zullen wij altijd met de Heer zijn (1 Tess. 4:15-18). Daarna zullen wij met Hem vanuit de hemel terugkeren en met Hem in heerlijkheid worden geopenbaard. Leeft deze hoop in ons hart, zodat wij instemmen met de roep van de Geest en de bruid? Dan kunnen wij zeggen: 'Kom, Heer Jezus!'

DE HEER WERKEND VERWACHTEN

*'Laten uw lendenen omgord en uw lampen brandend zijn,
en weest u gelijk aan mensen die op hun Heer wachten'.*

Lucas 12:35-48

Waken

De kleine kudde van de volgelingen van Christus dient te waken en te werken tot op het moment van Zijn wederkomst. Waken én werken: dat zijn de beide kenmerken die ons in dit gedeelte onder de aandacht worden gebracht (resp. Luc. 12:35-40 en 12:41-48). De dienstknechten van Christus behoren in de eerste plaats wáákzaam te zijn tijdens de afwezigheid van hun Heer. Christus is teruggekeerd naar de hemel, nadat Hij het verlossingswerk had volbracht en voor onze zonden was gestorven op het kruis van Golgota. Nu zit Hij aan de rechterhand van God en wacht Hij totdat Zijn vijanden gelegd zullen worden tot een voetbank voor Zijn voeten. En wij wachten met Hem. Wij zien uit naar Zijn terugkeer om ons te redden van de 'toekomstige toorn', de oordelen die over de wereld zullen komen (1 Tess. 1:10). Dan zal ook

ons *lichaam* deel krijgen aan de verlossing; hiertoe verwachten wij Hem als onze Heiland uit de hemel (Fil. 3:20-21).

Zo zijn er meerdere redenen om vol verlangen uit te zien naar Hem, die in de hemel is opgenomen tot op de tijd van de herstelling van alle dingen. Wij dienen mensen te zijn, wier leven in het teken staat van de verwachting van Zijn komst. Mensen die op hun Heer wachten, mensen met brandende lampen, mensen die Zijn licht verspreiden in een donkere wereld.

Werken

Maar daarnaast dienen wij ook wérkzaam te zijn, zolang de Heer nog niet is teruggekomen. Onze lendenen dienen omgord te zijn, zodat wij bereid zijn om Hem te dienen. Wij vinden in dit gedeelte van Lucas 12 maar liefst *vier* verschillende taakomschrijvingen van de dienstknechten van Christus. Allereerst zijn wij 'slaven' van Christus (vs. 37, 38, 43-47). Wij zijn dus volkomen onderworpen aan de wil van onze hemelse Heer. Hij verwacht dat wij de taak die Hij ons toevertrouwt in gehoorzaamheid aan Hem zullen volbrengen.

Ten tweede zijn wij ook Zijn 'huisbedienenden' (Luc. 12:42). Wij zijn niet alleen *huisgenoten* in het huis van God (Ef. 2:19), maar ook *dienaars* in dat huis.

Het woord dat hier voor 'huisbedienden' wordt gebruikt, is verwant met ons woord 'therapie'. Het houdt in dat wij intensief aandacht en zorg besteden aan de gang van zaken in het huis van God op aarde, dat is de Gemeente van de levende God (1 Tim. 3:15).

Het derde aspect van onze dienst wordt tot uitdrukking gebracht door het woord 'rentmeester' (eveneens in Luc. 12:42). De rentmeester is de bestuurder, de beheerder van het huis. Van het woord dat hier wordt gebruikt, is ons woord 'econo-oom' afgeleid. Deze huisbeheerder bezit kennelijk een grótere verantwoordelijkheid dan de huisbedienden, maar de uitdrukking 'de heer des huizes' in Lucas 12:39 gaat nóg verder. Natuurlijk is Christus Zelf de Heer des huizes, maar omdat wij *een afwezige Heer* vertegenwoordigen zijn wij ook bekleed met Zijn gezag om de orde in het huis van God hier op aarde te handhaven (vgl. 1 Tim. 3:5; 5:17). Dat is het vierde aspect van onze verantwoordelijkheid.

Onze taak als rentmeesters

Wij willen ons nu vooral concentreren op onze taak als *rentmeesters*, zoals die hier wordt omschreven door de Heer: 'En de Heer zei: Wie is dan de trouwe, de wijze rentmeester, die de heer over zijn huisbedienden zal stellen om op de juiste tijd hun

rantsoen te geven? Gelukkig die slaaf, die zijn heer, als hij komt, zo bezig zal vinden' (Luc. 12:42-43). Bij deze taakomschrijving gaat het erom dat wij de goederen van onze Heer met inzicht en verstand beheren, en daarbij denken aan het welzijn van onze medegelovigen. Het 'brood' dat wij van Hem ontvangen, mogen wij uitdelen aan anderen. En dat op de juiste tijd, wanneer de behoefte zich voordoet.

Als men het onderwerp van het rentmeesterschap van de gelovige wat nader onderzoekt, dan zal men opmerken dat het Nieuwe Testament niet slechts over materiële, maar over gééstelijke goederen spreekt. Ons rentmeesterschap heeft betrekking op de *geestelijke* en *hemelse* zegeningen die ons zijn geschonken, onze eigenlijke bezittingen in het huis van God, d.i. de tempel van de levende God. Zo noemt Paulus zichzelf in 1 Korintiërs 4:1 een dienaar van Christus en een rentmeester van de verborgenheden van God. Deze verborgenheden hebben met name betrekking op het onderwerp 'Christus en de Gemeente', de bijzondere wederzijdse relatie tussen de Heer en Zijn bruidsgemeente. Hierover spreekt de apostel uitvoerig in de brieven aan de Efeziërs en de Kolossenzen, want aan hem was het beheer over deze verborgenheden - de schatten van Gods verborgen wijsheid - toevertrouwd. Het was zijn taak om samen met zijn medewerkers een verstandig beleid te voeren ten aanzien van de bekendmaking van

deze goddelijke rijkdommen van wijsheid en kennis, die God om zo te zeggen had weggelegd in de schatkamers van Zijn huis.

In 1 Korintiërs 9:17 spreekt Paulus over de verkondiging van het evangelie als een rentmeesterschap dat hem was toevertrouwd. In Titus 1:7 wordt de opziener een rentmeester van God genoemd, omdat hij namens God gezag uitoefent in Diens huis. En in 1 Petrus 4:10 worden alle gelovigen als rentmeesters aangesproken: 'Naarmate ieder een genadegave heeft ontvangen, dient elkaar daarmee als goede rentmeesters van de veelvoudige genade van God'. Al Gods kinderen behoren dus actief te zijn als beheerders van de vele gaven van God. Bij de wederkomst van Christus zullen wij rekenschap moeten afleggen van ons rentmeesterschap.

In Lucas 12 zien wij de rentmeester speciaal als *opvoeder*. Hij wordt hier getekend als iemand die een bijzondere verantwoordelijkheid bezit ten aanzien van de mededienstknechten van de Heer. Uiteraard gelden deze woorden in eerste instantie voor de apostelen van Christus, die ons door middel van de geïnspireerde boeken van het Nieuwe Testament heel speciaal van het nodige voedsel hebben voorzien. Toch vinden wij hier een belofte die ook nu nog van kracht is en die blijft gelden tot de wederkomst: 'Gelukkig die slaaf, die zijn heer, als hij komt, zo bezig zal vinden' (Luc. 12:43).

Tot op de komst van Christus blijft de noodzaak bestaan om voedsel uit te delen aan Zijn dienstknechten.

Maar wie is voor zo'n taak bekwaam? Ik denk dat de Heer *zoekt* naar zulke rentmeesters, die oog hebben voor de behoeften van Zijn dienstknechten. Want Hij zegt het vragenderwijs: *'Wie is dan de trouwe, de wijze rentmeester (...)?* De Heer zoekt ook nu nog naar rentmeesters, die - terwijl zij wachten op hun Heer - putten uit de rijke 'voedselvoorraad' van het Woord van God en anderen daarvan meedelen. Zij mogen uit hun schat nieuwe en oude dingen tevoorschijn brengen met het oog op het welzijn en de geestelijke groei van de overige huisknechten. Zij hebben een opvoedende taak van de Heer ontvangen, doordat zij anderen tot geestelijke volwassenheid brengen en hun spijze te rechter tijd geven: niet alleen de melk van het Woord, maar ook het vaste voedsel dat geschikt is voor volwassen christenen (zie o.a. 1 Kor. 3:1-2; Ef. 4:13; Hebr. 5:13-14; 1 Petr. 2:2; 1 Joh. 2:13).

'Wie is dan de trouwe, de wijze rentmeester (...)? Laten wij deze woorden tot ons laten doordringen en onszelf afvragen, of wij een wijs en verstandig beleid voeren met betrekking tot dat wat de Heer ons heeft toevertrouwd. Denken wij werkelijk aan het welzijn van onze medegelovigen en hebben wij hun 'volmaking', hun groei tot geestelijke

volwassenheid op het oog? Dan prijst de Heer ons gelukkig en kunnen wij met blijdschap het moment van Zijn terugkeer tegemoet zien: 'Gelukkig die slaaf!' (Luc. 12:43-44).

IK BEN DE BLINKENDE MORGENSTER

*'En zo hebben wij het profetische woord des te vaster,
en u doet er goed aan daarop acht te geven
als op een lamp die schijnt in een duistere plaats,
totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat
in uw harten'.*

2 Petrus 1:19

'En Ik zal hem de morgenster geven'.

Openbaring 2:28

*'Ik, Jezus, heb Mijn engel gezonden om u deze dingen
te betuigen voor de gemeenten. Ik ben de wortel en
het geslacht van David, de blinkende morgenster.
En de Geest en de bruid zeggen: Kom!'*

Openbaring 22:16-17

De dag breekt aan

Er zijn in het Nieuwe Testament drie plaatsen die spreken over Christus' komst als de Morgenster en het is de moeite waard studie daarvan te maken. De morgenster kondigt het aanbreken van de nieuwe dag aan. Christus is de *blinkende* Morgenster. Zijn komst zal een einde maken aan de duisternis waarin de wereld nu is gehuld. Zijn terugkeer met grote kracht en heerlijkheid betekent het einde van de nacht van Zijn verwerping. Hij komt als de Morgenster voor Zijn Gemeente en daarna zal Hij voor de wereld verschijnen als de Zon der gerechtigheid.

Bij Zijn eerste komst was Christus in morele zin het Licht der wereld. Het licht scheen in de duisternis, in een wereld die van God was vervreemd en die in geestelijke en morele duisternis was gehuld. Maar de duisternis heeft het niet begrepen, zij heeft het licht afgewezen. Christus is verworpen. Wij leven nu in de periode waarin het *nacht* is en waarin wij van het waarachtige Licht hebben te getuigen. Als christenen leven wij in een donkere wereld, maar wij weerspiegelen Zijn licht, zoals de maan het licht van de zon weerkaatst (zie o.a. Joh. 1:5; 8:12; 9:5; 12:35-36; Ef. 5:8,14; Fil. 2:15-16; 1 Joh. 2:8).

Gelukkig weten wij dat 'de nacht ver gevorderd is en dat de dag nabij is' (Rom. 13:12). Niemand weet

precies wanneer het dag zal worden, maar voor ons geldt dat wij waakzaam moeten zijn. Hoewel het nog nacht is, zien wij uit naar de dageraad. Wij wachten op het aanbreken van de nieuwe dag, zoals de wachters op de stadsmuren van Jeruzalem destijds wachtten op de morgen.

De Morgenster en de Zon der gerechtigheid

Als christenen leven wij in de verwachting van Christus' komst als de Morgenster, maar wij verlangen ook naar Zijn verschijning als de Zon der gerechtigheid (Jes. 21:11-12; Mal. 4:1-3; Matt. 24:36; Hand. 1:6-7; 2 Tim. 4:8). Dit *laatste* aspect van de wederkomst van Christus was reeds aangekondigd in het Oude Testament. Zijn verschijning als de Zon der gerechtigheid zal een nieuw tijdperk inluiden, de dag van Zijn openbare heerschappij. Als de Morgenster komt Christus *voor de Gemeente*, om haar tot Zich te nemen en in te voeren in het Vaderhuis. De morgenster (d.i. de planeet Venus) wordt vlak voor zonsopgang waargenomen, vóór het aanbreken van de dag. Als de Morgenster komt Christus onopgemerkt door de wereld, die in slaap verzonken is. Hij komt voor Zijn bruidsgemeente, die Hem verwacht en daarom biddend uitroept: 'Kom, Heer Jezus!' Daarop volgen de oordelen van de dag des Heren en de verschijning van de Heer Jezus als de Zon der gerechtigheid. Dan is het dag geworden en begint de

periode van de Christusregering, die gekenmerkt wordt door gerechtigheid, vrede en vreugde. Maar Christus verschijnt niet alléén. Al Zijn heiligen komen met Hem en zij verschijnen in dezelfde heerlijkheid.

De komst van Christus als de blinkende Morgenster stelt de Gemeente in het bezit van haar eigenlijke *hemelse* deel. Zijn verschijning als de Zon der gerechtigheid schenkt al de heiligen het *aardse* deel dat hun toekomt, omdat zij hier op aarde ook met Hem geleden hebben. De rechtvaardigen stralen 'als de zon' in het Koninkrijk van hun Vader. Zij ontlenen hun glans aan Christus, de Zon der gerechtigheid, wanneer zij met Hem in heerlijkheid verschijnen. En het zijn niet alleen de gelovigen die behoren tot de Gemeente, die dan met Christus verschijnen. Ook de oudtestamentische heiligen en de opgewekte en verheerlijkte martelaren uit de Grote Verdrukking verschijnen met Hem en heersen met Hem, de duizend jaren (Zach. 14:5; Matt. 13:43; Openb. 17:14; 19:14; 20:4).

Het Oude Testament spreekt niet over Christus' komst als de Morgenster. Dat is een verborgenheid die pas in het Nieuwe Testament is geopenbaard, voornamelijk door Paulus, die heel duidelijk de opname van de Gemeente leert, terwijl Petrus en Johannes enkele malen erop zinspelen. Het Oude Testament spreekt echter wel nadrukkelijk over de verschijning van Christus als de Zon

der gerechtigheid. In feite is dit het grote thema van de oudtestamentische profetie: de komst van de Messias in heerlijkheid om Zijn zegenrijke heerschappij te aanvaarden. Als zodanig is Hij het Middelpunt van het Vrederijk, de Zon die licht en warmte verspreidt. Deze Zon is een Bron van leven en genezing voor hen die Zijn Naam vrezen. Maar anderzijds blijft er ook niets verborgen voor de gloed van deze Zon. Christus is dan het grote Licht, dat heerschappij voert over de dag en dat de goddelozen verteert (Gen. 1:16; Ps. 19:7; Jes. 60:1,20; Mal. 4:1-3).

Petrus bevestigt in zijn tweede brief, dat de wereld een *duistere* plaats is. Gelukkig hebben wij als gelovigen te midden van de ons omringende morele en geestelijke duisternis het heldere licht van het profetische Woord. Deze 'lamp' wijst ons de weg en richt ons oog op de lichtende morgen. In de wereld blijft het donker, maar het licht van de Schrift bestraalt de gelovigen, 'totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat *in onze harten*' (2 Petr. 1:19-20). Met het geloofsoog zien wij reeds de nieuwe dageraad, de komst van de Heiland voor de Gemeente om haar in te voeren in Zijn heerlijkheid en de gebeurtenissen die verband houden met Zijn daaropvolgende verschijning in macht en majesteit. De gedaanteverandering van de Heer op de berg was in feite een voorproef van Zijn verschijning en Zijn heerlijke regering. Het was een *bevestiging*, een *bekrachtiging* van het pro-

fetische Woord, de heilige geschriften van de profeten. In het evangelie naar Matteüs zien wij dan ook dat bij die gelegenheid het gezicht van de Heer straalde 'als de zon' (Matt. 17:2).

Het woord dat Petrus gebruikt voor de 'morgenster' verschilt van de uitdrukking in het boek Openbaring. In 2 Petrus 1:19 is het letterlijk de lichtdrager of lichtbrenger (Gr. *foosforos*, Lat. *lucifer*), in Openbaring 2:28 en 22:16 is het de *ochtendster* (Gr. *aster ho proinos*). De laatste Schriftplaats voegt daar nog het adjectief 'blinkend' aan toe, dat ook wordt gebruikt om de kleding van engelen ('blinkend linnen') en het reine kleet van de bruid van het Lam aan te duiden (Openb. 15:6; 19:8). De bruidsgemeente zal delen in de glans van Christus' heerlijkheid.

In de boodschap voor Tyatira geldt de belofte van de morgenster voor de *overwinnaars* (Openb. 2:26-28). Er is in die brief een tweeledige beloning: in de eerste plaats macht over de volken zoals ook Christus die zal ontvangen, wanneer Hij de volken zal hoeden met een ijzeren staf (vgl. Ps. 2:9). Dat is Zijn openbare heerschappij, waarin de zijnen met Hem zullen delen. Maar in de tweede plaats is daar de belofte van de morgenster: '(...) en Ik zal hem de morgenster geven'. Het is *Christus Zelf* die de beloningen uitdeelt aan de overwinnaars. Het is hier ook een heel *persoonlijk* gebeuren, iets tussen de Heer en onszelf. De Heer staat

Zelf ervoor garant dat wij Hem bij Zijn komst zullen zien zoals Hij is, en nauw met Hem verbonden zullen zijn.

Ten slotte is het ook belangwekkend dat de term 'morgenster' in het Oude Testament wordt gebruikt voor de grote tegenstander van God en van Christus. In de profetie van Jesaja over Babel is sprake van de val van de 'morgenster' (Gr. *heosforos*), de drager van de morgenstond, de dageraadbrenger (Jes. 14:12 LXX). De satan was aanvankelijk een lichtdrager en hij weerspiegelde de heerlijkheid van God (vgl. Ezech. 28:13-14), totdat er onrecht in hem werd gevonden en hij werd verbannen uit Gods directe tegenwoordigheid, hoewel hij als de aanklager van de broeders nog steeds niet uit de hemel is geworpen (Openb. 12:3vv.). Als de *draak* staat hij in het laatste bijbelboek tégenover het *Lam*, de Heer Jezus Christus. En het licht van het Lam zal uiteindelijk de duisternis verdrijven en de macht van de overste van deze wereld voorgoed tenietdoen.

**In deze brochurereeks zijn eerder
de volgende titels verschenen:**

Deel 1:

In het begin was het Woord

Deel 2:

De kronen van de christen

Deel 3:

Aspecten van het Koninkrijk van God

Verkrijgbaar bij de christelijke boekhandel,
of bij het distributieadres:

Johannes Multimedia, Postbus 31, 3940 AA Doorn.
E-mail: johannes.multimedia@solcon.nl